

Arrest

nr. 180 418 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster bij haar huidige vierde asielaanvraag opnieuw verwijst naar de verklaringen die zij heeft aangehaald in het kader van haar vorige asielaanvragen. Zij vreest dat zij opnieuw verplicht zal worden zich te prostitueren en haar ex-schoonfamilie haar kinderen zal afnemen. Daarnaast vreest zij dat zij zal worden vermoord door haar familie omdat zij zich zou hebben bekeerd tot de getuigen van Jehova.

Verzoekster haar eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 61.670 van 17 mei 2011 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig was en zij in Macedonië een beroep kan doen op de bescherming van de aldaar aanwezige autoriteiten. In het kader van verzoekster haar tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 10 oktober 2014 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster haar beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 135.813 van 5 januari 2015. Haar derde asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 164.505 van 21 maart 2016.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: een psychologisch profiel, een proces-verbaal van de politie van Tetovo en brieven.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekster haar vorige asielaanvragen bij 's Raads arresten nr. 61.670 van 17 mei 2011 en nr. 164.505 van 21 maart 2016 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane

vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij zich louter beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad merkt op dat documenten moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar een psychologisch verslag en merkt op dat haar verklaringen hierin als betrouwbaar en geloofwaardig worden omschreven. De Raad merkt op dat de oorzaak die in het medisch attest wordt vermeld louter gebaseerd is op de verklaringen van verzoekster zelf. Dergelijk attest geeft derhalve geen uitsluitsel over de werkelijke omstandigheden waarin het trauma/de psychologische problemen werd/werden opgelopen. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze psychologische problemen werden opgelopen. Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat: “Gelet op het op omstandige wijze uiteengezette manifeste gebrek aan geloofwaardigheid in uw eerste en derde asielaanvraag, telkenmale bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en, gelet op de hierboven uiteengezette bijkomende geloofwaardigheidsproblemen in uw huidige vierde asielaanvraag, vermag het schrijven van dhr. V.(...) P.(...), psycholoog, geenszins uw gebrekkige geloofwaardigheid te herstellen.”

Waar verzoekster aanhaalt dat de commissaris-generaal ten onrechte haar bekering tot de getuigen van Jehova in twijfel trekt, om de enige reden dat zij geen doopattest zou hebben voorgelegd, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: “Met betrekking tot het schrijven van dhr. C.(...) en mevr. S.(...) moet worden vastgesteld dat dit geenszins kan beschouwd worden als een bewijs dat u daadwerkelijk bekeerd zou zijn tot de getuigen van Jehova. U legde op geen enkel moment een doopattest neer. Overigens sprak u in uw derde asielaanvraag op geen enkel moment over (interesse voor) de getuigen van Jehova. U had het enkel over een bezoek aan een katholieke kerk waarover u uw vader zou hebben ingelicht (CGVS 9 september 2015, p. 9). Met betrekking tot de brief van uw vader kan ook herinnerd worden aan de beoordeling van uw vrees om door uw vader vermoord te worden, dewelke het Commissariaat-generaal in uw derde asielaanvraag weinig ernstig achtte in het licht van de heersende godsdienstvrijheid in Macedonië. Wat er ook van zij, stel dat u al verstoten zou worden door uw familie (zoals zou blijken uit het schrijven van uw vader), blijkt uit niets dat u geen zelfstandig leven zou kunnen uitbouwen. Hier kan immers verwezen worden naar uw verklaringen in het kader van uw derde asielaanvraag volgens dewelke u begin 2013 uw ouderlijke woning verliet en tot aan uw vertrek naar België in augustus 2014 een eigen woning huurde waar u zelfstandig, samen met uw minderjarige kinderen, woonde (CGVS 9 september 2015, p. 8).”

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat haar verweer in het verzoekschrift niet wordt beperkt door algemene beschouwingen, maar dat zij punt per punt heeft besproken en weerlegd. Zij kan zich niet vinden in de beschikking waar wordt gesteld dat het psychologisch verslag steunt op haar eigen verklaringen. Verzoekende partij licht toe dat het besluit in het verslag er niet gekomen is over 1 nacht (ijs), maar dat zij persoonlijk werd begeleid gedurende 12 uur door een psycholoog met veel ervaring. Voorts wijst zij er op dat er in de beschikking met geen woord wordt gerept over het PV van de politie. Verzoekende partij meent tevens dat het niet klopt dat zij haar belager nooit zou hebben genoemd en wijst hiervoor naar de verklaring in haar derde asielaanvraag. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat zij geen doopakte heeft, wat een formalistische eis is, maar wel de getuigenissen van geloofsgenoten. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de beslissing teruggestuurd moet worden voor verder onderzoek.

Het gegeven dat het door verzoekende partij neergelegde verslag van een psycholoog-psychotherapeut d.d. 24 juni 2016 omtrent haar psychologisch profiel, zoals zij aangeeft ter zitting en wordt vermeld in het betreffende verslag, gebaseerd is op meer dan 12 uur gespreksmateriaal en observaties, wijzigt niets aan het feit dat, zoals in de beschikking d.d. 5 oktober 2016 wordt opgemerkt, de bevindingen die in dit rapport staan opgenomen louter steunen op verzoekende partij haar verklaringen aan en gedragingen tijdens die gesprekken bij/met de psycholoog-psychotherapeut.

Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij die fysieke/psychologische problemen werden opgelopen (cf. RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

In zoverre verzoekende partij aanvoert zich niet te kunnen vinden in de beschikking waar wordt gesteld dat het psychologisch verslag steunt op haar eigen verklaringen, ziet de Raad niet in en wordt door verzoekende partij geenszins toegelicht op welke andere gronden dan haar verklaringen aan de psycholoog-psychotherapeut, gedurende de urenlange gesprekken en observaties, het verslag, waarin wordt gesteld dat het *“is gebaseerd op meer dan 12 uur gespreksmateriaal en observaties”*, nog steunt. Er kan niet worden ingezien op welke andere gronden, andere dan de tijdens de eerste en derde asielaanvraag steevast ongeloofwaardig bevonden verklaringen van verzoekende partij, de verstrekker van het psychologisch verslag van 24 juni 2016 zich zou baseren om te concluderen dat verzoekende partij *‘zonder twijfel de waarheid spreekt’*. De Raad wijst er ook op dat, niettegenstaande het belang van medische en psychologische attesten/rapporten, een psycholoog of arts niet bevoegd en gespecialiseerd is om een beoordeling te maken van de geloofwaardigheid van een asielrelaas en de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade, hierbij inbegrepen de bewijswaarde van aangebrachte documenten.

Waar verzoekende partij er op wijst dat zij in het bezit is van getuigenissen van geloofsgenoten, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband als volgt wordt vastgesteld: *“Waar verzoekster aanhaalt dat de commissaris-generaal ten onrechte haar bekering tot de getuigen van Jehova in twijfel trekt, om de enige reden dat zij geen doopattest zou hebben voorgelegd, merkt de*

Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: "Met betrekking tot het schrijven van dhr. C.(...) en mevr. S.(...) moet worden vastgesteld dat dit geenszins kan beschouwd worden als een bewijs dat u daadwerkelijk bekeerd zou zijn tot de getuigen van Jehova. U legde op geen enkel moment een doopattest neer. Overigens sprak u in uw derde asielaanvraag op geen enkel moment over (interesse voor) de getuigen van Jehova. U had het enkel over een bezoek aan een katholieke kerk waarover u uw vader zou hebben ingelicht (CGVS 9 september 2015, p. 9). Met betrekking tot de brief van uw vader kan ook herinnerd worden aan de beoordeling van uw vrees om door uw vader vermoord te worden, dewelke het Commissariaat-generaal in uw derde asielaanvraag weinig ernstig achtte in het licht van de heersende godsdienstvrijheid in Macedonië. Wat er ook van zij, stel dat u al verstoten zou worden door uw familie (zoals zou blijken uit het schrijven van uw vader), blijkt uit niets dat u geen zelfstandig leven zou kunnen uitbouwen. Hier kan immers verwezen worden naar uw verklaringen in het kader van uw derde asielaanvraag volgens dewelke u begin 2013 uw ouderlijke woning verliet en tot aan uw vertrek naar België in augustus 2014 een eigen woning huurde waar u zelfstandig, samen met uw minderjarige kinderen, woonde (CGVS 9 september 2015, p. 8)." Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze laat gelden, wordt er in de beschikking van 5 oktober 2015 wel met een woord gerept over het door haar in het kader van haar huidige vierde asielaanvraag neergelegde proces-verbaal van de politie van Tetovo. In de beschikking wordt immers vastgesteld en vernoemd dat zij dit PV in het kader van onderhavige asielaanvraag neerlegt, en voorts wordt er, meer algemeen met betrekking tot alle door haar aangebrachte documenten, op gewezen dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arresten nr. 61 670 van 17 mei 2011 en nr. 164 505 van 21 maart 2016 waarin in het kader van verzoekende partij haar eerste respectievelijk derde asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent dit stuk zoals o.a. het gegeven dat verzoekende partij haar verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van ervan, vaststellingen welke niet worden ontkracht of weerlegd, kan aan het door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde proces-verbaal van de politie van Tetovo geen bewijswaarde worden gehecht.

Waar verzoekende partij voorts verwijst naar verklaringen die zij eerder bij een vorige asielaanvraag zou hebben afgelegd, herhaalt de Raad dat in het kader van haar eerste en derde asielaanvraag door de Raad bij voormelde arresten nr. 61.670 van 17 mei 2011 en respectievelijk nr. 164.505 van 21 maart 2016 tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas, dat zij in het kader van onderhavige vierde asielaanvraag opnieuw uiteenzet en waarop zij zich nog steeds baseert, werd besloten. Het feit/de vraag of verzoekende partij al dan niet een bepaalde belager bij naam zou hebben genoemd, vermag geenszins te tornen aan het gezag van gewijsde van die arresten waarin op grond van verschillende vaststellingen -en geenszins louter op die ene grond van het al dan niet noemen van een bepaalde persoon- tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaarde problemen met haar belagers, ongeacht hun naam, werd besloten. Verzoekende partij brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormelde arresten te tornen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene stelling dat haar verweer in het verzoekschrift niet wordt beperkt door algemene beschouwingen, maar dat zij punt per punt heeft besproken en weerlegd, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 oktober 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS